

Fénysugár

Evangéliumi hitébrazzó és hitméllyítő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé“ Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára féltre 27000 K. többes küldésnél 24000 K

A Szent-Lélek munkája.

Mikor a Szent-Lélek munkájáról hallunk, első sorban is ne arra a munkára gondoljunk, mikor sebesen zúgó szélnek zendülésében megtöltötte a házat, s kettős tüzes nyelvek alakjában a tanítványok feje fölött lebegett. Pünkösöd ünnepe ugyan a Szent-Léleknek erre a hatalmas megnyilatkozására hívja föl figyelmünket, de nagyon sokan vannak, s ennek a lapocskának olvasói közt is lehetnek, akikre nézve, ha csak ezen a ponton kezdenek a Szent-Lélekkel foglalkozni, ez veszedelmessé is válhat. Arra a tévhitre vezetheti őket, hogy Szent-Lélekkel megtölteni, az valami olyan rendkívüli adomány, amely csak egyes kiváltságosoknak adatik meg, vagy talán csak épen az első tanítványoknak adatott meg, ma pedig ilyesmire gondolni már csak túlfeszített rajongás. Viszont olyan túlfeszített rajongásba is vihet valakit a Szent-Lélek helytelen felfogása, hogy minden áron szeretné a maga számára, másoknak az elkápráztatására, ezt a rendkívüli adományt megkapni, a nélkül, hogy lelkében helyet engedett volna a Szent-Lélek csendes, alapos munkájának. Mert a Szent-Lélek munkája ott kezdődik, hogy az emberi lelket „megfeddi a bűn tekintetében“, vagyis megmutatja neki, hogy bűnös és pedig abban a fő-fő bűnben, hogy nem hisz Jézus Krisztusban. (Ján. 16, 7—9.) Aztán „megfeddi igazság tekintetében“, vagyis megmutatja neki azt a nagy igazságot, hogy az a Jézus Krisztus, aki valamikor látható emberi alakban a földön járt, s itt megfeszítettet és meghalt, most is él, s ott van a dicsőségben, az Atyánál, de épen Ő általa, a Lélek által, most is munkálkodik a földön, s Ő, a Lélek, megdicsőíti Jézust, akire folyvást reámutat. (Ján. 16, 10; 13—15.) S megfeddi végül „ítélet tekintetében“, megmutatván, hogy a világ fejedelme, a sátán, megítéltetett (Ján. 16, 11.), s vele együtt megítéltetett a bűn, a mi természeti emberünk, amely kereszthalált érdemelt, s amely helyett függött a keresztfán a Megváltó.

Aki elfogadja a Szent-Léleknek ezeket a bizonyosságtételeit, az nem tehet egyebet, mint hogy a maga bűnös ó-emberét megtagadva, hittel és hálával boruljon le a keresztlábánál, az érte, helyette megfeszített Megváltó előtt, s helyet engedjen a Szent-Lélek további munkájának, hogy benne az új embert megteremtse, s lépésről-lépésre vezetve őt minden igazság megismerésére, az alázatosság és engedelmesség útján elvezesse a pünkösdi Lélek igaz megértéséig és megnyeréséig.

Várjunk pünkösdt, de várjuk azt azon az úton és módon, amint azt az Úr elkészítette és megjelentette. S akkor várakozásunk nem lesz hiábavaló.

Vargha Gyuláné.

LEVELEK A BIBLIA MELLŐL

Hát csakugyan elmentek arra az evangelizáló órára!

Igazán érdekes mind a két „érdekes”, amit tetszik írni róla. Nekem is „majd megállott a szívverésem”, amikor olvastam kedves leveléből, hogy épen arról az igéről volt szó, amelyet multkori levelemben előre is figyelmébe ajánlottam. Csak nem tetszik gondolni, hogy én csináltam ki az egészet? Hisz nem is tudom, hogy hívják a szomszéd falu „új papját”. De meg az ilyesmi a legrútább szemfényvesztés lenne s nem tenne bizonyosságot efféle praktikák mellett Istennek Szent-Lelke.

Magyarázatul azonban a „véletlen babonás keze” sem szolgál. Egyedül csak az, hogy kedves Nénémet keresi az Úr Jézus. Hasonló dolgokat mások is sokan tapasztaltak. Nekem magamnak is többek közt csodálatos volt az, hogy épen akkor, amikor szívemet nagyon foglalkoztatta a samáriai asszonynak az Úr Jézussal való találkozása, másrészt pedig az életemnek egy igen nagy kérdése, — bekerültem egy nagy fővárosi házba, bevezettek a családi szobába, s ott találtam nagy meglepetésemre a falon egy nagy barna olajképet. A samáriai kút melletti jelenet volt rajta s épen az a pillanat, amikor az Úr Jézus azt mondja:

„Én vagyok az, Aki veled beszélek.”

Életemnek egy nagy kérdése dőlt el nem sokkal később abban a szobában.

Nagyon örülök, hogy kedves Nénémet is ez a vers ragadta meg legjobban. Különösen, hogy úgy megtudta állapítani, mint levelében írja, a következőket:

„Soha még ily világosan és határozottan nem gondoltam Jézusra és éreztem, hogy úgy áll előttem, amint még sohasem.”

Hanem, — hát a másik érdekes? A kis szolgálólány! Úgy-e az az, aki már a mult nyáron is ott volt kedves Nénémnél? A szőke Bözsi.

Tetszik csodálkozni: hát, hogy még azt is meg tudta ragadni valami! Óh igen. A hegyi beszédet azzal kezdte az Úr Jézus: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa.”

Bizony jó lesz vigyázni, hogy meg ne előzze kedves Nénémet, ez a kis egyszerű szolgáló abban, ami egyformán vár mindkettőjükre: a szoros kapun való bemenésben, a szent és boldog életátadásban. El tudom képzelni, milyen kedves lehet a kerti munka közben, amint talán a lankadt palántákat öntözi s odatartja mindenik fölé a kanna rózsáját s ezt énekl:

*Az áldott orvos közeleg,
A drága főpap Jézus,
Szava szívünk enyhíti meg,
Egyetlen üdvünk Jézus!*

Mennyi ideig kellett várni a fehér ház előtti akácfáknak, hogy ebbe az énekbe illatozhassanak? Óh, nagy, nagy dolog ez, kedves Néném! Több, mint érdekes.

Hát még, a mi majd ezután jó!

A pénz az olyan kulcs, ami minden ajtót kinyit, kivéve a menny ajtaját. Olyan csudaszer, amivel mindent a világon megszerezhetsz, csak boldogságot nem.

Hűség.

Spitta.

Igaz hűség az, — vedd eszedbe, —
Mely egyre csak az Úrra néz,
Mely szüntelen, és újra kezdve,
Folyvást neki szolgálni kész;
Mely pontos lelkiismerettel
Elvégzi a kicsinyt, csekélyt,
S hibával, bár a legkisebbel,
Szándékosan egyet nem ért.

Az Úr kicsiny munkád is nézi,
S hűséget ebben nem feled,
Mert kis szolgálat jól megörzi
Hiú dicsvágytól szívedet.
Kezdd el magad kicsinyben edzni.
Gyűlöld, bármily csekély a bűn,
Ki a hűséget ebbe' kezdi,
Tud nagyban is szolgálni hűn.

Ne mondd: ha jönne nagy kísértés,
Híven megállanám helyem.
Ezt mondta Péter s elbukott, — és
Utána sírt keservesen.
Tanuld kicsinyben a hűséget,
Kicsinyke harcban edzd magad,
S nem hull könnyűd, önvád sem éget
Nagy hűtlenségeid miatt.

Ford. Vargha Gyuláné.

Istennel számolni.

Hinni annyit tesz, mint Istennel számolni. Ott áll az erős Góliáth és szidalmazza az élő Istent. Egész Izrael fél ettől az embertől. Nagy termetét nézik, vakmerő beszédeit hallgatják, — megijednek és elcsüggednek. Dávid azonban kész megvívni a filiszteussal. Egy alkalommal oroslán hatolt a nyájába és Isten erejében bízva legyőzte azt. Ekkor megtanult Istennel számolni.

Saul a páncélját akarja reá adni. Dávid azonban látja, hogy nem helyes, ha megosztja bizalmát és félig a páncélban bízik és félig az Úrban. Egyedül csak az Úrban akar bízni. Néhány kövel megy az óriás ellen, meg a seregek Úrának nevével és legyőzi azt. Aki Istennel számol, nem csalatkozik sohasem.

Nem tanulnád-e meg, hogy életed minden körülményében Istennel számoljál? Nincs olyan nehézség, amelyben Ő ne tudna taná-

cot adni. Nincs olyan szükség, amelyben ne tudna segíteni. Minden kérdésben és helyzetben számolhatunk Istennel. Hatalma ép oly határtalan, mint szeretete! — A nehézségek épen arra valók, hogy új tapasztalatokat telessünk az Ő hűségéről és erejéről.

„Minden lehetséges a hívőnek!” Ez meg van írva. A hívő számára, aki Isten útján jár, nincs lehetetlenség.

Ne számolj többé a magad alkalmatlanságával! Ne számolj többé az ördög hatalmával! Ne számolj többé helyzeted nehézségeivel! Ne az emberek rosszakaratával! Egyedül Istennel számolj! Számolj Vele ma, holnap, — mindig!

Modersohn.

Ha Isten megvilágít előttünk valamit, akkor az ördögnek mindjárt tíz takarója van készenlétben, amit eléje akaszt.

Csak egy tálentom.

„Mi van a kezvedben, Mózes?” „Csak egy bot, Uram, amellyel a nyáját legeltetem.” — „Vedd azt és használd érettem!” — Mózes engedelmeskedett és oly csodálatos dolgok történtek, amilyeneket Egyiptom és királyai még nem láttak.

„Mi van a kezvedben, Mária?” — „Csak egy szelence drága kenet, Uram, egyszülött Fiadnak, Jézusnak akarom szentelni.” — Megtette és az illat nemcsak azt a házat töltötte be, amelyben Mária volt, hanem cselekedetének emléke még ma is él a keresztyének között.

„Szegény özvegy, mit tartasz a kezvedben?” — „Csak két fillér, Uram. Nagyon kevés, de ez minden vagyonom, és én oda szeretném adni országod építésére.” — Megtette és szeretetből végzett cselekedete még ma is sokakat indít arra, hogy javaikat az Úrnak szenteljék.

„Tabitha, mi van a kezvedben?”

„Csak egy tű, Uram.“ — „Vedd és használd az én szolgálatomban.“
— Megtette és Joppé szegényeit az ő szeretete ruházta fel. És még ma is példakép a keresztyén nők előtt.

Bementek az ő Uroknak örömebe!
(Witt.)

Olyan közel kell mennünk Jézushoz, hogy megértsük, amit nekünk mond, parancsol és amit tőlünk kíván.

Új emberek.

„Új emberré legyek? Számomra új, idegen lényé alakuljak át? Hogy lehetséges ez? Ez szinte érthetetlen!“

„Voltál-e már valaha kovácsműhelyben?“ — „Igen.“ — „Láttad már, a mint a vasat a tűzbe tartja a kovács, hogy átfomálja? Mind pirosabb és pirosabb lesz, amíg egészen tüzes nem lett. Vas a tűzben és tűz a vasban. És amint ilyen izzóvá vált, a mester olyanná formálhatta, amilyenre akarta. És mégis a tűz tűz maradt és a vas vas. Így megtartjuk mi is az egyéniségünket, amikor Krisztus minket átfomál, de Ő benne és Ő általa olyan eszközzé kovácsol bennünket az Atya, amilyenre minket elhívott.“

Sundar Singh.

Apróságok.

Ha az én Királyom szolgálatában állok, egészen mindegy, hogy melyik parancsát teljesítem, burgonyát hámozok-e, vagy egy kis gyermeket veszek az ölembé, virágot szedek-e, vagy valakinek Jézusról teszek bizonyosságot. Ha az Ő megbízásából teszem, akkor mindig, mindenben Jézusnak szolgálók.

*

Az imádkozás mások előtt és másokkal olyan, mint a hegyről fakadó forrás, tiszta és világos, ha a medre mély; de csúnya pocsolya, ha szétfolyik. Jönni fognak kereső, szomjuhozó emberek és inni akarnak, de nem találnak üdítő vizet, csak zavarost, ihatatlant a pocsolyában — és szomorúan, kielégítetlenül mennek tovább.

K Ü L M I S S Z I Ó

Egy misszionárius prédikált Jézus vérenek mindent elfedő és mindent megtisztító erejéről. Amikor az igehirdetést befejezte, a hallgatóság soraiból egy férfi állt elé meggörnyedve, sápadtan és reszkető, elfuló hangon kérdezte:

„Jézus vére elég arra, hogy egy gyilkosságot eltöröljön?“ A misszionárius igenlő válaszára megkönnyebbülve, de meg nem békélve folytatta. „Két gyilkosságot is elfed Jézus vére?“ „Igen — felelte a misszionárius — két gyilkosságot is elfed.“ „Oh bocsáss meg nekem — folytatta a szegény — de meg kell kérdezniem tőled, hogy három gyilkosságért is elég-e?“ A misszionárius egy pillanatig maga elé nézett és aztán meghatottan felelte: „Három gyilkosságért is elég Jézus vére.“ Erre a pogányból mégegyszer, szinte fuldokolva tört elő a hang: „Oh, mondd, mondd Uram, — Jézus vére húsz gyilkosságért is elég?“ A misszionárius számára nehéz lett a felelet, de Isten Igéjére támaszkodva mondhatta, hogy — elég!

És a pogány a bűnbánat patkzó könnyei közt vallotta be, hogy húsz ember vére van ő rajta.

Rövid hallgatás után újra megszólalt: „Igazán van reményem még megbocsáttatásra és békeségre? — Szabad lehetek mátol kezdve a bűnömtől? Szívesen adom át magamat a földi igazságszolgáltatásnak, ha a lelkem békességet talál.“ Mikor a misszionárius mégegyszer megértette vele, hogy a keresztfán függő latör is a paradicsomba jutott az Úr által, megértette, elhitte és békét talált a Jézus véreben.

Bűnét bevallotta földi biráinak, kik halálra ítélték — és ő boldogan halt meg, bízva Jézus vérenek erejében!

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jun. 1. Ján. 3:16—21. Nem bűnei miatt kárhozik el az ember, mert akkor mindenkinek el kellene kárhoznia. „Nincsen ki jót cselekedjék, nincsen csak egy is,” mondja az Isten igéje. (Róm. 3. 12.) A hitelenség viszi az embert a kárhozatba, mert a ki Jézusban hisz, annak bűnei megbocsáttatnak, az nem vész el, hanem megtartatik. S ez a hit nem csak a túlvilágon szerez számunkra üdvösséget, hanem már ebben az életben is képessé tesz bennünket arra, hogy a világosságban járjunk, s Isten szerint való cselekedeteket cselekedjünk. A jó cselekedetek nem alapja és oka az üdvösségnek, hanem a hit által megízelt ember hitének gyümölcsei.

Jun. 2. Ap. csel. 2:14—36. A pünkösdi Lélek kitöltése egy ó-testamentomi ígéretnek a beteljesülése volt. S ez a pünkösdi Lélek nyitotta meg teljesen a tanítványok szeméit, hogy meglássák azt, hogy Jézusban is a nagy messiási ígéret teljesedett be. Az ő halála, feltámadása, megdicsőítése mind Istennek elvégezett tanácsából és rendeléséből történt a mi üdvösségünkre. De ennek az üdvösségnek csak az lehet részese, aki alázatosan elfogadja Jézust Urának és Királyának.

Jun. 3. Ap. csel. 2:37—47. A Szent-Lélek erejében végzett ígehirdetés nem marad eredménytelen. Ahol a Lélek munkálkodik, ott az emberek megértik, hogy mit kell tenniök, hogy üdvözüljenek: bűneiket megbánva, meg kell térniök, s akkor bűnbocsánatot nyernek s a Szent-Lélek ajándékát. S ez az ígéret mindenkinek szól ma is. S ahol az emberek engednek szívökben a Lélek munkájának, ott mindazok a jelenségek is láthatókká lesznek, amelyek az első keresztyén gyülekezetet jellemezték. (42.) Óh bár jobban engednének a mai keresztyén közösségek is a Lélek munkájának! Akkor nem kellene emberi erőlködéssel próbálkoznunk az egység létrehozatalán, hanem Istennek Lelke tehetné igazán egygé az Isten gyermekeit.

Jun. 4. Ap. csel. 3:1—11. Istennek Szent-Lelke gyógyító Lélek is. Az Úr Jézus nem csak maga végzett csodálatos gyógyításokat a Lélek ereje által, hanem tanítványainak is adott gyógyító erőket. De nem mindegyiknek. Olvassuk el I. Kor. 12:4—11-et. Egynek ez, másnak amaz; van, akinek „gyógyítás ajándékai.” Ha tehát ma is hallunk, vagy olvasunk imádkozás és kézzártétel által való gyógyításokról, ne rázzuk kételkedőn a fejünket, mintha ez nem volna lehetséges. De ne is próbáljuk az ilyesmit utánozni, mert nem mindenkinek adatott. Se ne higgyük, hogy kuruzslások és babonások, amelyekkel

sokan ígéretnek gyógyítást a betegeknek, Istenről való dolgok. Olyan rendkívüli és csodálatos adomány, mint a hit által való gyógyítás ajándéka, csak olyanoknak adatik, akiknek egész élete, teste és lelke az Úrnak van szentelve, s az Úr által át meg átszentelve. S hit által meggyógyulniok is csak azoknak lehet, akik nem csak testi gyógyulást keresnek, hanem akik lelkek számára is elfogadták az Urat orvosuknak.

Jun. 5. Ap. csel. 3:12—26. Az igazi keresztyén, akármilyen nagy és gazdag kegyelmi ajándékokat kapott is, sohasem tulajdonítja azt magának érdemül, hanem egyedül Istennek adja a dicsőséget. Minden áldás, amelyet az Úrtól nyer, csak alkalom arra, hogy az áldást tovább adja másoknak. A sánta meggyógyítása milyen jó alkalom volt Péternek arra, hogy ismét hirdesse a megtérést és bűnbocsánatot, hogy ismét reámutasson Isten ígéreteire, azokra, a melyeket már valóra váltott Jézusban, s azokra, amelyeket kész valóra váltani minden egyes emberi lélekben, aki megtér és hisz. Mennyi valósulhatott meg már Isten ígéreteiből a te életben?

Jun. 6. Ap. csel. 4:1—12. A sötétség mindenkor ellensége marad a világosságnak, a hitelenség mindenkor üldözni fogja a hitet. Ez teljesült be csakhamar az első keresztyének életében is. A nép vezetői, az előkelők neheztelnek reájuk, elfogják és vád alá helyezik őket. A Jézus iránt való keserű gyűlöletnek a gyökere megtermette a tanítványok iránt való gyűlöletnek gyümölcset is, s nem fognak nyugodni, míg azokat is el nem teszik láb alól. De előbb nekik is meg kell hallgatniok a leg-határozottabb bizonyágtételt Péter ajkairól (10—12), hogy legyen ez számukra vagy életnek igéje, ha befogadják, vagy pedig kárhoztatásnak szava, ha elutasítják.

Jun. 7. Ján. 3:1—15. Itt egy olyan farizeussal találkozunk, akinek számára már Jézus ajkairól életnek igéjévé vált az evangélium. Kereső vágyakozás viszi őt Jézushoz, s aki keres, az talál. Az isteni kegyelem csodálatos titkaiba nyer bepillantást, az újjászületés titkába, melyben az, amit benne Isten vétek, oly titokteljes, hogy emberi ész azt föl nem foghatja, de amivel az embernek is hozzá kell járulnia, az oly egyszerű, hogy a gyermek is megértheti. „Aki hiszen Őbenne,” ez az egész. Nehéz dolog ez? A kevély, elbizakodott, saját erejére és bölcsességére támaszkodó embernek nehéz, de az alázatos, a maga bűneit és tehetetlenségét elismerő embernek könnyű és egyszerű.

Jun. 8. Zsolt. 104:1—23. A teremtet világban minden a teremtet és gondviselő

Istent dicséri. Nem csak az egeknek kiterjesztett kárpítja, rajta az égítestek milliárdjaival, hanem a kis madárrák is, akik közül egy sincs nála elfeledve, sőt még a kicsinyke fűszál is, melyen reggelenként az ég harmatja ragyog. S az ember? Isten teremtésének ez a koronája, akibe a saját lelkét lehelté Isten, dicséri-e Teremtőjét? Mikor munkájára megy ki reggel, vagy pihenőre tér este, feltör-e szívéből a hálaadás? Hálaadással eszi-e kenyérét, s nem él-e vissza a bornak ajándékával, hogy azt Isten dicsérete helyett a maga megrontására fordítsa? Oh mennyi fájdalmat okoz Isten szívének az ember!

Jun. 9. Ap. csel. 4:13—23. Akik igazán a Jézussal vannak, vele járnak, azoknak lényén és életén az meglátszik. Még a hitetlenek is kénytelenek elismerni. De ez azért nem akadályozza a hitleneket, hogy gyűlöljék és üldözzék a tanítványokat. A Jézusról szóló biznyságtételt minden áron el kell hallgattatni, mert ez a biznyságtétel ő ellenök szóló vádbeszéd. De bár a hitelen világ kétezer év óta igyekszik elhallgattatni, a biznyságtétel ma is hangzik mindenfelé, s ma is hódít mindenütt. Isten országa halad előre, a végkifejlés, a Jézus eljövetele elé.

Jun. 10. Ap. csel. 4:24—37. A Szent-Léleknek milyen hatalmas munkáját látjuk az első keresztyén gyülekezetben! Dicsérő hálaadás, bátor hit, megvilágosított lélek, eredményes imádkozás, lelki egység, önzetlen szeretet, erőteljes biznyságtétel a jelenségei ennek a munkának. Nem munkálkodnék-e ma is úgy ez a Lélek, annak a Krisztusnak Lelke, aki tegnap és ma és mindörökké ugyanaz, ha ugyanolyan készséget találna a mai keresztyéneknél, hogy neki engedjenek, mint amilyent talált az első keresztyéneknél?

Jun. 11. Ap. csel. 5:1—16. Mennél világosabban és erőteljesebben munkálkodhatik Istennek Lelke valamely közösségben, annál kevésbé tűrhet meg abban rejtett bűnöket, különösen pedig a hazugságnak és képmutatásnak bűnét. A világosság nem tűrheti a rejtegetett szennyet, napfényre hozza és megítéli. Embereket el lehet ámitani, legalább ideig-óráig, Istent soha, egy percig sem. Anániás és Safira bűne és büntetése mint Istennek fel-emelt uja int bennünket arra, hogy keresztyén közösségeinkben ne tűrjünk semmi álnok, képmutató, hazug dolgot, hanem engedjük, hogy Isten Lelke kiválaszthassa azt onnét, mielőtt az egész közösséget megfertőzhetné. Istennek szükséges volt egyes esetekben ilyen nagy szigorral járni el, mindnyájunk okulására és lelki javára.

Jun. 12. Ap. csel. 5:17—28. Isten

Lelke biznyságot tesz nemcsak a hűtelen keresztyének ellen, hanem a hűséges keresztyének mellett is. A gyülekezet, megszabadulva az Anániás és Safira lelki belpoklosságától, annál nagyobb erővel hirdeti az életnek igéjét, s az Úr beteljesíti azt az ígérést, amelyet tanítványainak tett tőlük való elbúcsúzása órájában: „Ime, én tiveletek vagyok minden napon.” (Mát. 28, 20.) „Együtt munkálván velök, meg-erősítvén az ígét a jelek által, amelyek azt követik.” (Márk 16, 20.) Valjon az Úr ígéretei csak az első gyülekezet számára voltak érvényesek?

Jun. 13. Ap. csel. 5:29—42. Az ellenség nem nyugszik. Fogcsikorgatva tanácskozik arról, hogy a tanítványokat megöljék. De Isten gondoskodik az óvairól. Az ellenség közt is támasz pártfogót, aki, ha meg nem győzheti is a megátalkodottakat, de arra alkalmas, hogy a legnagyobb veszélyt elhárítsa a tanítványokról. Ezek ugyan nem félnek a veszélytől sem. Mily bátor a Péter biznyságtétele a tanács előtt! S mennyire megegyezik a szóval tett biznyságtétellel (29.) a cselekedeteknek biznyságtétele. (42.) Nem tehettek másképen, mert szívök nem keseredett el amiatt, hogy bántalmaztattak, hanem inkább nagy örömmel telt meg. (41.)

Jun. 14. Máté 13:31—35. Az Isten országa fejlődésének két oldalát mutatja be ez a két példázat. Az első inkább a kifelé való terjedést példázza. A mag el van vetve, kikel, növekedik. Valahol egy lélek meg van nyerve az Úrnak, az többeket is az Úrhoz vezet, a kis csapat mindig nagyobb és nagyobb lesz. A másik példázat inkább a lelki elmélyülésre, belső növekedésre emlékeztet. A Lélek jobban és jobban áthatja, a gyülekezetet, s az mind jobban erősödik, mindig teljesebben felkészül. Abban azonban teljesen megegyezik a két példázat, hogy az Isten országának fejlődése nem mesterséges dolog, hanem az életnek természetes törvénye.

Jun. 15. Zsolt. 104:24—35. Istennek minden teremtménye, kicsiny és nagy, az ember is, csak úgy élhet boldogan és megáldottan, ha az Úrra néz, aki táplálja és fenntartja, s mindent a maga idejében, alkalmas időben cselekszik. A növényvilág s az okatlan állatok, öntudatlanul is így cselekesznek, de az öntudatos ember sokszor azt hiszi, hogy ő a maga erejéből, Isten segítségével nélkül is megélhet, s hogy a cselekvésnek idejét és alkalmát ő tudja legjobban megválasztani. Hányan nem ismerik azt a nagy igazságot, mely a 29. és 30. versben van kifejezve. S épen azért nem ismerik a 33. és 34. versből előtörő nagy örömeztést sem.

Vargha Gyuláné.